

A Győri Ítéltábla a Győrött, 2018. október 25. napján megtartott részben nyilvános ülés, részben fellebbviteli tárgyalás, majd 2018. december 13. napján megtartott fellebbviteli tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2018. május 30. napján kihirdetett 12.B.879/2017/68. számú ítéletét *megváltoztatja.*

A I.rendű vádlott neve I.r. és II.rendű vádlott neve II.r. vádlottak terhére megállapított bűncselekményt társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) minősíti.

A Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.47/2018/9. tételszám alatt kezelt digitális mérleget elkobozza.

A Veszprémi Törvényszék Gazdasági Hivatalának Letéti Csoportjánál 1.. bevételi sorszám alatt kezelt 1.290.000 (egymillió-kettőszázkilencvenezer) Ft, továbbá a Bj.I.47/2018/6. szám alatt kezelt 1 db Alcatel Onetouch mobiltelefon akkuval és SIM-kártyával lefoglalását megszünteti és I.r. vádlott részére kiadni rendeli,

a Bj.II.1/2018/1. sorszám alatt kezelt AA típusú 2. forgalmi rendszámú személygépjármű, 2. sorszám alatti 2 db indítókulcs és 2 db egyéb személygépkocsi kulcs, továbbá a 3. sorszám alatt kezelt 3 számú forgalmi engedély lefoglalását megszünteti és II.r. vádlott részére kiadni rendeli a vagyonelkobzás és bűnügyi költség biztosítására történő visszatartás érintetlenül hagyása mellett.

Egyebekben I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig I.r. és II.r. vádlottak által házi őrizetben töltött időt a velük szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe beszámítja akként, hogy egy napi szabadságvesztésnek I.r. vádlott vonatkozásában 5 (öt) nap házi őrizetben töltött idő, II.r. vádlott tekintetében 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből

II.r. vádlott köteles 9.498 (kilencezer-négyszázkilencvennyolc) Ft-ot köteles megfizetni, míg további 491.646 (négyszázkilencvenegyezer-hatszáznegyvenhat) Ft költséget az állam visel.

I n d o k o l á s

A Veszprémi Törvényszék 2018. május 30. napján kihirdetett **12.B.879/2017/68. számú ítéletében** I.r. és II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1-1 rb kábítószer-kereskedelem büntettében /Btk. 176.§ (1) és (3) bekezdés/ szerint. Ezért az I.r. vádlottat 5 évi fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra,

míg a II.r. vádlottat 5 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A terheltekkel szemben személyenként 915.000 forint erejéig vagyonekizbást alkalmazott. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész fellebbezett mindkét vádlott terhére, a büntetés súlyosítása; hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabás érdekében. I.r. vádlott és védője enyhítés, II.r. terhelt és védője felmentés, illetve enyhítés iránt jelentett be jogorvoslati kérelmet.

A **egyéb érdekelt 1** BF.209/2018/1. számú **átiratában** az ügyészi fellebbezést módosítva; a terheltek cselekményének társtettesként elkövetettnek történő minősítése és súlyosítás végett tartotta fenn. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek eredményeképpen teljes körűen felderített, az iratokkal összhangban álló, téves ténybeli következtetésektől mentes, túlnyomó részben megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. I.r. vádlott tényfeltáró következetes beismerő vallomása összhangban állt a titkos adatszerzés és a szakértői vizsgálat körében feltárt bizonyítékokkal, és ezek együttesen cáfolták II.r. vádlott tagadását. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor részletesen bemutatta, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, illetve vetett el.

Az ügyész álláspontja az volt, hogy a vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, a minősítés pedig akként helyes, miszerint társtettesként valósították meg a kábítószer-kereskedelem büntetést, melyhez fűzött jogi indoklás is megfelelő volt. Csupán a szabadságvesztés büntetések mértékét tartotta a vádhatóság eltúlzottan enyhének a 12 év 6 hónap középmértékhez képest. Kifejtette, hogy súlyosító körülmény a hasonló cselekmények elszaporodottsága és a II.r. vádlott kábítószer-fogyasztó volta. Ennek megfelelően indokolt a törvényi minimumot jobban meghaladó tartamú büntetések kiszabása.

Rámutatott, hogy a vagyonekizbás és bűnügyi költség biztosítására visszatartott bűnjeltárgyak és letéti pénz lefoglalásának megszüntetésére, illetőleg kiadására vonatkozó rendelkezés elmaradt, ezt pótolni szükséges. Egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

I.r. vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az ügyész fellebbezése, illetőleg az átiratban foglaltak nem megalapozottak, ezért annak elutasítását kérte. További enyhítő körülményként hivatkozott arra, hogy védence kisiskolás gyermeke tanulási nehézségekkel küzd, melyben elengedhetetlenül szükséges az anya segítsége. Ennek alátámasztására iskolai dokumentumot csatolt.

II.r. terhelt jogi képviselője a fellebbezés irányát akként módosította, hogy elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte megalapozatlanság és relatív eljárási szabálysértések miatt. Azt is szükségesnek tartotta, hogy a megismételt eljárást a Veszprémi Törvényszék másik tanácsa folytassa le.

A megalapozatlanság körében rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően észlelték, miszerint a törvényszékhez holland nyelven benyújtott írásbeli vallomás egy része nem került lefordításra, ennek megfelelően ismertette sem lett, így a bizonyítás hiányos maradt. Csatolta a vallomás fordításából hiányzó szöveget. Kifejtette, hogy a II.r. vádlott védekezési joga is sérült, mivel nem fordították le számára az igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt. A tárgyaláson való tolmácsolás nem volt alkalmas arra, hogy megtegye az észrevételeit. Ezért a törvényes bizonyításhoz való jogát sem gyakorolhatta kielégítően. Kifogásolta a védő, hogy a törvényszék egyoldalúan és foghíjasan mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, nem cáfolta meg a II.r.

vádlott védekezését, amit nem is ismert teljes terjedelmében a fent írt fordítási hiba miatt. Ezáltal az indokolási kötelezettségét sem teljesítette.

A védő másodlagosan fenntartotta a bizonyítottság hiánya okán történő felmentésre irányuló jogorvoslati kérelmét is. Kérte, hogy a másodfokú bíróság vegyen fel bizonyítást; tegye tárgyalás anyagává II.r. vádlott vallomását, fordítsa le az elmeorvos-szakértői véleményt és hallgassa meg ezzel kapcsolatosan védencét. Idézzé meg a szakértőt, illetőleg a II.r. vádlott kezelőorvosát annak tisztázása végett, hogy börtönkörülmények között a kábító hatású szerek és gyógyszerek megvonása nem eredményez-e a vádlottnál életveszélyes állapotot. Ezen adatok alapján lehetőséget látott eltérő tényállás megállapítására, mely védenca felmentésére, vagy a vele szemben alkalmazott joghátrány lényeges enyhítésére adhat alapot.

A másodfokú bíróság a II.r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványának részben helyt adva fellebbezési tárgyalást tartott, melynek keretében ismertette terhelt írásbeli vallomását.

A bizonyítás felvételét követően az **ügyész** a perbeszédében a fellebbezést az átiratban foglaltak szerint fenntartotta. Rámutatott, hogy az ítéltábla az elsőfokú eljárás hibáját a bizonyítás keretében orvosolta. Egyéb tekintetben az elsőfokú bíróság szabályosan folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel állapította meg a tényállást. A II.r. vádlott vallomásából hiányzó - immár megismert - részlet arra vonatkozott, hogy a lefoglalt kábítószeres zacskóra hogyan kerülhetett rá az ujjlenyomata. A nyomozás során feltárt tények alapján azonban az állapítható meg, miszerint nemcsak a külső, hanem a belső simítózáras zacskókon is megtalálhatóak voltak II.r. vádlott ujjlenyomatai, ami csak úgy kerülhetett oda, hogy a terhelt csomagolta, adagolta az eladásra szánt kábítószereket. A tagadásával szemben I.r. vádlott vallomása olyan meggyőző és következetes volt, hogy - egybecsengve az egyéb bizonyítékokkal - továbbra is cáfolja a II.r. vádlott tagadását, illetve védekezését.

Az ügyész kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott egészségi állapota vonatkozásában is kellő gondossággal járt el, amikor egyesített igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerzett be. E körben sincsen szükség további bizonyításra. A titkos adatszerzés anyaga szintén önmagáért beszél abban a tekintetben, hogy a vádlottak pontosan tisztában voltak egymás cselekvőségével, közösen végezték a drog értékesítését. A terheltek - egy mindkettejük által ismert és értett - virágnyelven értekeztek, amikor a kábítószerről beszéltek, de nem angol, vagy holland kifejezéseket használtak, hanem a droggal kapcsolatos fogalmakat behelyettesítették más magyar szavakkal és nem holland szavakkal. A bizonyítékokon alapuló irányadó tényállásból egyértelmű a vádlottak büntetőjogi felelősségére vont következtetés. Csupán a joghátrány nem áll arányban a terheltek cselekményének kiemelkedő tárgyi súlyával.

Az ügyész összefoglalva indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és az I-II.r. vádlottak szabadságvesztésének a tartamát emelje fel. Állapítsa meg, hogy a bűncselekményt társtettesként követték el. A bűnjelek vonatkozásában a lefoglalás megszüntetéséről és a kiadásukról rendelkezzen, majd ezt követően tartsa azokat vissza a vagyonekhoz és a bűnügyi költség biztosítására. A büntetéskiszabási körülményeket egészítse ki, egyebekben pedig hagyja helyben az ítéletet. A kisebb hiányosságokkal kapcsolatosan is fenntartotta az ügyész az átiratban írtakat. A költségjegyzék 28-29-30. tételszáma alatt újabb bűnügyi költségtelek merültek fel, a II.r. vádlottól lefoglalt személygépkocsi tárolásával kapcsolatban is további 9.498 Ft költség keletkezett, melyről rendelkezni kell az ítéletben.

I.r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Rámutatott, hogy az ügyész súlyosítás iránti indítványának nincsen törvényes indoka, ellenben a joghátrány további mérséklésére okot adó tények állapíthatók meg.

Az ügyész kérte súlyosító körülményként figyelembe venni a kábítószeres bűncselekmények elszaporodottságát. A védő felhívta a figyelmet **B.B.** tanulmányára, amely 2017. évi 1. számú Bünyügyi Szemlében jelent meg. Ez a tanulmány részletesen meghatározza, hogy az elszaporodottságot akkor lehet figyelembe venni a kábítószeres ügyeknél, ha tényszerű statisztikai adatokkal van alátámasztva, ami jelen ügyben nem történt meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a védelemre vonatkozó enyhítő körülményeket teljes részletességgel felsorolta, viszont nem értékelte azokat kellő súllyal. Ügyfele tényfeltáró vallomásának számos olyan része van, amely nélkül a fedett nyomozó tevékenysége mellett sem derült volna fény a tényállás valamennyi részletére, például a II.r. vádlott cselekvése vonatkozásában. Ez a beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülmény. A minősítés, ekként a büntetési tétel a kábítószer hatóanyagtartalmától függ, jelen ügyben pedig a kábítószer-kereskedelem mennyisége az alsó határhoz közelít, mindössze 198 %, ami további enyhítő tényező. A legelterjedtebb kábítószer a marihuána, amely könnyű drog, melyet szintén figyelembe lehet venni. Az I.r. vádlott az eljárást követően pozitív magatartást tanúsított, a gyermeke iskolai előmenetele is rendeződni látszik, mióta lehetősége van rá, hogy nevelje. Nincsen más hozzátartozó, aki a kisfiú nevelését átveheti. Az enyhítő körülmények és a súlyosító körülmény hiánya lehetőséget ad enyhítő szakasz alkalmazására. Kérte, hogy az ítéletábra védelem büntetését enyhítse, és lehetőség szerint a szabadságvesztést eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban rendelje végrehajtani.

II.r. vádlott védője megismételte a fellebbezése indokolásában foglaltakat.

Vitatta azt az ügyészi állítást, hogy a bizonyítási hiányosságokat a másodfokú eljárásban sikerült küszöbölni. Az volt az álláspontja, hogy ha ez a védelem teljes vallomása rendelkezésre állt volna az elsőfokú eljárásban, akkor a törvényszéknek ebben az irányban is le kellett volna folytatnia bizonyítást. A kezelőorvos tanú, továbbá a fellebbezési tárgyalásra előállított nagykorú gyermek (a II.r. vádlottnak a vele közös háztartásban élő fia) kihallgatását is foganatosítani kellett volna, amely vallomásokra nyilatkoztatni kellett volna I.r. vádlottat. A II.r. vádlott az elsőfokú tárgyalás során vallomást érdemben nem tett. Ez olyan hiányosság, amely az egész bizonyítási eljárás törvényességét kérdőjelezi meg és nem lehetséges annak kiküszöbölése a fellebbezési eljárásban. Nem vonhatja el ugyanis a másodfokú bíróság a ténybizonyítás jogát az elsőfoktól, ezzel csökkentve a jogorvoslati lehetőségek számát is.

A védő másodlagosan felvetette, hogy ha nem osztja ezt az eljárásjogi véleményt az ítéletábra, akkor a tárgyalása alapján lehetőség nyílik eltérő tényállás megállapítására és abból a bűnösségre vonatkozó eltérő következtetés levonására. Leszögezhető, hogy a II.r. vádlott elleni vád sarokköve I.r. vádlott vallomása volt. Addig, amíg ezt a vallomását meg nem tette, lényegesen enyhébb bűncselekménnyel volt meggyanúsítva. Meg kell vizsgálni ezen vallomás keletkezési körülményeit, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott, amikor a becsatolt szerelmeslevelet magánügynek minősítette és érdemben nem foglalkozott vele. Amikor az I.r. vádlott a vallomását megtette, már hosszabb ideje volt előzetes letartóztatásban, ez jelentett számára olyan kényszert, amelynek hatására megtette ezt az élettárára nézve terhelő nyilatkozatot. Időközben a BV. intézetben egy másik férfival kapcsolatot is létesített, közös életet terveztek, ennek akadályja volt a II.r. vádlott. Ezért nem lehet az I.r. vádlott vallomására ítéleti tényállást alapítani.

Rámutatott, hogy védelem az összes bűnösségét alátámasztó körülményre azokat cáfoló magyarázatot adott. A II.r. vádlott nem tudott róla, hogy a pincében létezik egy rejtkehely, mivel a csopaki házat korábban bérbe adták, annak ügyeit teljes egészében intézte. A házkutatás során itt kábítószer termesztésre utaló nyomokat egyébként nem fedeztek fel.

A telefonbeszélgetésekkel kapcsolatos iratanyag teljesen más megvilágításba helyezendő, mivel egy többnyelvű családról van szó, akik magyar-holland-angol szavakat egyaránt használtak a beszélgetéseikben, amelyekben kábítószerre nem is történt hivatkozás. Bizonyítottság hiányában való felmentésnek van tehát helye.

Ha ezzel az érveléssel sem ért egyet az ítéletábra, akkor az enyhítés körében figyelembe kell vennie, hogy ez a bűncselekmény a mennyiség vonatkozásában provokált elkövetési magatartás volt. A fedett nyomozó alkalmazása volt az eljárás alapja, amellyel lebuktatták az I.r. vádlottat. Mindig a fedett nyomozó volt az, aki további mennyiséget rendelt tőle, olyan adat pedig nem merült fel, hogy a vádlott más irányban kiterjedt kereskedői tevékenységet folytatott volna. Hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára, a 25829/94. számú de Castro-ügyben az 1998. június 9-én hozott döntésre. Ezt nyomatékos enyhítő körülményként kell figyelembe venni a büntetés kiszabása során.

Hangsúlyozta, hogy védenő betegsége sokkal súlyosabb, mint ahogyan az orvos-szakértői vélemény jellemezte. Olyan ritka betegségről van szó, amelyről megalapozott szakvéleményt nehéz beszerezni. A II.r. vádlott kezelőorvosa egyike annak a 3-4 szakembernek, akinek van tapasztalata ilyen kórkép gyógyításában. Ezért marasztalás esetén olyan mértékű büntetés kiszabását kérte, amellyel a további végrehajtás elkerülhető.

Előadta, hogy a bírói gyakorlat csak 200 kg fölötti marihuána eladása esetén alkalmazza a középérték körüli mértékű szabadságvesztést, ezért kérte a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés elutasítását, valamint csatlakozott az I.r. vádlott védőjének azon indítványához, hogy enyhébb végrehajtási fokozatot engedélyezzen az ítéletábra II.r. vádlottnak is.

I.r. vádlott előadta az **utolsó szó jogán** tett nyilatkozatában, hogy nagy hibát követett el, elrontotta a saját és a kisfia életét is. Egy esélyt kért, hogy a gyerekével és az élettársával mihamarabb újra együtt élhessen. Sajnálátát fejezte ki, hogy vétett a törvény ellen.

II.r. vádlott csatlakozott a védőjéhez.

Az ítéletábra a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt, teljes körűen felülvizsgálta a Be. 590.§ (1) bekezdés értelmében, tekintettel arra, hogy a Be. 583.§ -ában írt korlátozott felülbírálat alkalmazására a másodfokú eljárásban lehetőség nem volt, mivel - ezt a jogintézményt ilyen formában nem tartalmazó - a büntetőjárásról szóló 1998. évi XIX. tv. hatálya alatt került sor az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalára, a jogorvoslati lehetőségekről történő figyelmeztetésre, annak jogkövetkezményeiről szóló tájékoztatásra és a fellebbezés bejelentésére.

A fentiek szerinti felülbírálat eredményképpen csak a minősítés részbeni megváltoztatása körében talált alaposnak a módosított ügyészi fellebbezést az alábbiak szerint.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna.

A törvényszék - az 1998. évi XIX. törvény 554/K.§-ban írott - kiemelt ügyekre vonatkozó soronkívüliség szabályai szerint törvényes határidőn belül 2018. március 19. napjára kitűzte a 2017. december 13. napján érkezett ügyet. Két tárgyalási napon kihallgatta a vádlottakat, felolvasással tárgyalás anyagává tette C.C. tanú vallomását, ismertetve az okirati bizonyítékokat; a fedett nyomozó jelentéseit, a titkos adatszerzés eredményét, a helyszíni szemle és kihallgatás jegyzőkönyveit és egyéb releváns adatokat.

Részletes szakértői bizonyítást folytatott II.r. vádlott egészségi állapota tekintetében. Beszerezte a terhelt magyarországi kezelő orvosának nyilatkozatát, valamint a II.r. vádlott betegségére vonatkozó orvosi dokumentációt, a BV Országos Parancsnokságának tájékoztatását, majd egyesített igazságügyi orvos -, és elmeorvos-szakértői vizsgálatot rendelt el annak felderítésére, hogy a terhelt betegsége milyen körülmények között kezelhető, illetőleg kábítószer-függőség megállapítható-e. A szakértői vizsgálat része volt II.r. vádlott személyes megvizsgálása is, majd a szakvélemény

előterjesztését követően annak tartalmát a terhelt részletesen megismerte a 2018. május 30. napján tartott tárgyaláson, ahol az általa elfogadott és megértett holland tolmács számára lefordította (68. számú jegyzőkönyv). A szakvéleményt a védő magyar nyelven, írásban kézhez kapta, tehát mindkettejüknek volt alkalma annak tartalmát megismerni, arra észrevételeket tenni, vagyis a védekezés joga nem szenvedett csorbát.

A szakértői vizsgálat eredményeként az elsőfokú bíróság hozzájárult, hogy II.r. vádlott az állapotától függően távol maradjon a tárgyalástól, ugyanakkor a jegyzőkönyvek lefordítása útján megismerje a bizonyítás anyagát és arra reagálni tudjon. Ezzel a jogával élt is a terhelt, amikor írásbeli vallomást terjesztett elő (56. számú utóirat), valamint I.r. vádlott nyilatkozatának cáfolata céljából leveleket csatolt (1/a., 43/V. és 68/I. számú utóiratok).

Egyetlen perrendi hiba állapítható meg az elsőfokú bizonyítás lefolytatása körében; a II.r. vádlott vallomásának hiányos fordítása okán annak részleges ismertetése. E körben vett fel bizonyítást az ítélet tábla a hatályos Be. 593.§ (1) bekezdés b/ pontja szerint a felderítetlenségből eredő részleges megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében, és ismertette teljes egészében II.r. vádlott írásban tett vallomását.

A másodfokú fellebbezési tárgyalás keretében felvett bizonyítás azonban nem befolyásolta a törvényszék által megállapított tényállás megalapozottságát, mivel az elsőfokú eljárás során az ismertetésből kimaradt vallomás-részek a II.r. vádlott védekezésébe illeszkedtek; a tagadását lettek volna hivatottak alátámasztani, mely törekvés az egyéb bizonyítékok tükrében nem vezethetett eredményre. Ez a terhelti nyilatkozat új adatokat nem tartalmazott; ismert védekezésének megfelelő irányba mutatott. Azzal kapcsolatosan tartalmazott újabb részleteket, hogy a II.r. vádlott ujjlenyomatai miként kerülhettek a nagyobb méretű marihuánát tartalmazó zacskóban elhelyezett számos kisebb tasak csomagolására. A terhelt ugyanis azt állította, hogy minden adagból kivett egy kicsit saját fogyasztás céljából. A drog hollétéről az élettársától szerzett tudomást és fogalma sem volt arról, hogy kitől, mikor szerezte be, illetve miért ilyen nagy mennyiségben.

II.r. vádlott a másodfokú fellebbezési tárgyaláson a vallomása elébe tárását követően azt szóban kiegészítette. Elmondta, hogy 2009-ben szereztek meg a csopaki házuk tulajdonjogát, de csak 2012-ben költöztek be. Addig az ingatlanuk több bérlője is volt, többek rendelkeztek hozzá kulccsal, így a takarítónő és a kertész is. A házzal kapcsolatos ügyeket az I.r. vádlott intézte, abba ő az egészségi állapota miatt nem tudott részt venni. Kizárólag szerezhetett tudomást a drog termesztésre használt helyiség létéről, ha egyáltalán ezzel tisztában volt. A 2017 nyarán tett vallomása után ugyanis még két alkalommal volt házkutatás, de a nyomozók semmit nem találtak ott, ami drogtermesztésre utalt volna. Ők a családon belül háromféle kevert nyelven kommunikáltak, nem kódolt kifejezéseket, csupán idegen szavakat használtak, vagyis a lehallgatott telefonok nem a kábítószer forgalmazásáról szóltak, hanem azoknak a mesterembereknek a foglalkoztatásáról, akiket a csopaki házba hívtak különböző munkákat végezni.

A II.r. vádlott tagadásával szemben I.r. vádlott kezdeti tagadását követő tényfeltáró beismerő vallomása illeszkedik a főként objektív bizonyítási eszközökhöz. E nyilatkozatát nemcsak a nyomozás során erősítette meg, hanem a bírósági tárgyaláson is következetesen fenntartotta (43-as jegyzőkönyv), annak ellenére, hogy élettársa intim tartalmú magánéleti levelekkel kívánta a szavahihetőséget megdönteni.

I.r. vádlott a saját és a II.r. vádlott cselekvősége szempontjából egyaránt feltáró vallomása mellett rendelkezésre állnak a kettejük, valamint az I.r. vádlott és a fedett nyomozó között 2016. augusztus 22. és 25. napja között, majd 2016. augusztus 30. és november 16. között forgalmazott - szabályosan folytatott titkos adatszerzés keretében lehallgatott - telefonbeszélgetések anyagai (nyomozati irat I. kötet 83-94. oldal).

Nem vitatható az a tény, hogy a két nagyobb tételű és összegű kábítószer eladás a fedett nyomozó részére történt. Az is tény azonban, hogy ezeket az ügyleteket két eladás már megelőzte idegen személyek részére. 2016. nyarán, illetve augusztus 17. napján.

A fedett nyomozó ugyan két alkalommal rendelt, azonban az I.r. vádlott a második esetben maga kérdezett rá, hogy a kell-e a következő szállítmány december 14. körüli időpontban (nyomozati irat 66. oldal), vagyis rendszeres üzletelésre rendezkedett be.

II.r. vádlott tisztában volt élettársa tevékenységével, mivel a fedett nyomozó november 16. napjára vonatkozó megrendeléséről a november 10. napján folytatott telefonbeszélgetésükben említést tettek (nyomozati irat 83. oldal). Ez a hívás azt követően történt, hogy virágnyelven (a vételárat aprónak, a drogot kávénak jelölve) megbeszélte a fedett nyomozóval a „jövő szerdára” esedékes mennyiséget és vételárat.

A terheltek által használt gépjárműben, a lakásukban lefoglalt drog mennyisége, a kábítószer adagolásához használatos eszközök és jelentős összegű készpénz nem hagytak kétséget afelől, hogy az I-II.r. vádlottak hosszabb idő óta drogterjesztéssel foglalkoztak.

A törvényszék tehát valamennyi bizonyítékot feltárta, ami az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges volt. További bizonyításra nem volt szükség, melynek indokát is adta az ítéletében. Számba vette a vallomások, azokat egymással és az egyéb bizonyítékokkal részletesen egybevetette, ekként messzemenően eleget téve az indokolási kötelezettségének.

Ugyanazon bizonyítási anyag mellett az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége és az általa megállapított tényállás alappal nem támadható.

A tényállás tehát a bizonyítás anyagának megfelelő, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt, további bizonyítás - így II.r. vádlott fiának kihallgatása, szakértői vélemény kiegészítése - nem volt szükséges. Az ítéletábra ezért a Be. 593.§ (3) bekezdése szerint ennek alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A törvényszék a megalapozott tényállás nyomán okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, azok minősítése is túlnyomórészt törvényes.

Csupán I. r. és II. r. terheltek elkövetői minőségének megállapítása téves, miszerint mindketten önálló tettesként valósították meg a terhükre rótt bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság a kábítószer-kereskedelem megvalósulása szempontjából a Kúria 57. számú Büntető Kollégiumi véleményében írtakat és az 1/2007. BJE határozat IV. 1. pontja szerint irányadó értelmezést hívta fel, mely szerint a kereskedelem rendszeresen ismétlődő, anyagi haszon érdekében folytatott adásvétel, amelynek keretei között nem csak az eladó és a vevő, hanem még a rendszeres közvetítők is - mint a kereskedelmi tevékenység közreműködői - tettesként vonhatók felelősségre.

Amennyiben a kábítószer értékesítéseire ellenérték fejében kerül sor, az ilyen tranzakciók szükségszerűen haszonszerzésre törekvő magatartást jelentenek. Nem vitatható, hogy a kábítószereseket ténylegesen eladó I.r. vádlott rendszeres jövedelmet realizálva üzletelt, de a vele élettársi kapcsolatban; azaz gazdasági életközösségben lévő, a kábítószer megtermelő, leszüretelő, feldolgozó, csomagoló II.r. vádlott is haszonszerzésre törekedve, az I.r. vádlott teljes tevékenységéről tudva, vele akarategységben működött közre a kábítószer forgalmazásában, vagyis cselekvőségük - a törvény rendelkezésénél fogva - csakis társtettesi magatartásként értékelhető.

Ezért az ítéletábra I.r. és II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 13.§ (3) bekezdés szerint társtettesként, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében mondta ki a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat és a (3) bekezdés alapján.

Az elkövetői alakzat tekintetében megváltozott minősítésre is tekintettel az ítéletábrájának meg kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztések tartama megfelel-e a Btk. 79.§-ában rögzített büntetési céloknak, vagy új büntetést kell kiszabni az I-II.r. terheltekkel szemben.

Az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a vádlottak javára és terhére szolgáló bűnösségi körülményeket, de további súlyosító tényező a társas elkövetés.

II.r. vádlott a fogyasztás ténye miatt nem büntethető külön a kereskedelem megállapítása mellett, ebből az is következik, hogy ez súlyosító körülmény sem lehet. A kábítószerrel összefüggő bűncselekmények adott országrészben előforduló gyakorisága nem lehet súlyosító körülmény, mivel nem áll rendelkezésre összehasonlítható adat más területek ez irányú kriminális fertőzöttségére vonatkozóan.

A nagyobb számú enyhítő körülmények alapján nem osztotta az ítéletábra azt az ügyészi álláspontot, miszerint a büntetési tétel igen magas volta; 5 évtől 20 évig, illetőleg életfogytig terjedő szabadságvesztés miatt - melynek 12 év 6 hónap a középértéke - a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya nem áll arányban az elsőfokú bíróság által meghatározott joghátránnyal.

A két terhelt cselekvősege mértékének különbségéhez jól arányosnak a kiszabott tartamok. A törvényszék méltányolta a fokozat meghatározásánál azt a tényt, miszerint II.r. vádlott krónikus betegségben szenved, mely börtöntűrő képességét hátrányosan befolyásolja. Ezért eggyel enyhébb; fegyház helyett börtön fokozatban rendelte végrehajtani a kiszabott szabadságvesztés büntetést. Kétszeres fokozatváltást nem tesz lehetővé a törvény. Olyan körülményt azonban nem tárt fel, amely ezt a fokozatváltást I.r. vádlott esetében is indokolná. Az I.r. terhelt teljesen egészséges, a BV. intézetnek a lakóhelytől való távolsága pedig nem olyan méltányolható ok, amely alapját képezhetné az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapításának.

E körben a táblabíróság tehát arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság által a büntetési tételkeret középértékét el nem érő, a törvényi minimumban meghatározott, valamint azt alig meghaladó szabadságvesztés büntetések az I-II.r. vádlottak vonatkozásában elegendőek, ugyanakkor szükségesek is, ezért azok sem jelentős enyhítésére, sem súlyosítására törvényes ok nincsen, kismértékű változtatásnak pedig nincsen helye (16/2007. BK vélemény 2. pont).

Az I-II.r. vádlottak közös cselekménye, annak közegészséget károsító jellege folytán kiemelkedően veszélyes a társadalomra, ezért a terheltek méltatlanná váltak a közügyekben való részvételre. Ily módon a szabadságvesztés büntetéseket meghaladó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szükséges és indokolt velük szemben a Btk. 61.§ (1) bekezdés és a 62.§ (1) bekezdés alapján.

Az I-II.r. vádlottakkal szemben elrendelt vagyonelkobzás törvényes és megalapozott, de a jogi indokolása hiányos.

A Kúria 95/2011. BK véleménye alapján a vagyonelkobzás egyetemleges alkalmazásának nincsen helye. Ezért a törvényszék személyenként 915.000 forintban határozta meg a kábítószer-kereskedelemmel összefüggő bűnös vagyon összegét, tehát fele-fele arányban alkalmazott vagyonelkobzást II.rendű vádlott neve és I.rendű vádlott neve vádlottakkal szemben. Ez a rendelkezés megfelel a tényállás 5. oldal 5. és 7. bekezdésében rögzített adatoknak, miszerint a terheltek a kábítószer eladásával közösen legalább 1.830.000 forint bevételre tettek szert 2016. augusztus 17. napjától 2016. november 16. napjáig.

A vonatkozó 1/2008 BJE szabályaira figyelemmel a kábítószer-kereskedelem bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyona vagyonekbezást kell elrendelni. A vagyonekbezást nem korlátozható az értékesítéssel elért nyereségre. Azt a bűncselekménnyel összefüggő teljes vagyona el kell rendelni, függetlenül a kábítószer megszerzésére fordított vagyon mértékétől (tekintve, hogy a kábítószer megszerzése is büntetendő), illetve attól, hogy a kábítószer értékesítése az elkövető számára nyereséges vagy veszteséges volt-e; a vagyonekbezást mértéke nem csökkenthető a kábítószer megszerzésével (előállításával) összefüggő kiadásokkal.

A házkutatás során a széfből lefoglalt 2.040.000 forintból azonosítható módon 750.000 forint a fedett nyomozónak történt utolsó eladásból származott. Erre a vagyonekbezást nyilvánvalóan nem terjedt ki. A lefoglalt kábítószerek értéke ugyancsak nem lehet a vagyonekbezást tárgya, mivel az forgalomba nem került és a feketepiacon történt beszerzési árának elvonása kétszeres értékelés lenne a 69/2008. számú BK vélemény alapján.

A bűnjeléről történő rendelkezés tekintetében az ítéletábla osztotta azt az ügyési álláspontot, miszerint az értéket képviselő gépjármű, ingóságok és készpénz lefoglalását meg kell szüntetni a Be. 320.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján, majd kiadásuk felől kell rendelkezni a Be. 321.§ (1) bekezdés szerint, és csak ezt követően lehet határozni ezek visszatartásáról a Be. 323.§ (2) bekezdés értelmében a terheltekkel szemben alkalmazott vagyonekbezást, illetőleg az őket terhelő bünygyi költség biztosítására. A terheltek ugyanis lehetősége van arra, hogy a vele szemben kiszabott vagyoni jellegű joghátrányt önkéntesen teljesítse, mert csupán ennek hiányában kerülhet sor arra, hogy az ő tulajdonát képező, az eljárása során lefoglalt és ekbezást alá nem eső vagyontárgyait tartsa vissza fedezet gyanánt a bíróság.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek, azokat a felülbírálat nem érintette.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolása is túlnyomórészt helyes, azt szükséges volt azonban az alábbiak szerint kiegészíteni és helyesbíteni, valamint a 2018. július 1. napjától hatályos büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény rendelkezései megjelöléseit is át kellett vezetni.

Ennek megfelelően az ítélet jogi indoklását az új jogszabály alkalmazása miatt szükséges módosítani akként, hogy a bíróság az egyéb bűnjelök lefoglalásának megszüntetéséről a Be. 321.§ (1) bekezdés a/ pontja, egyes bűnjelök megsemmisítéséről a Be. 320. § (2) bekezdés, míg egyes bűnjelöknek a vádlottak részére történő kiadásáról a Be. 321.§ (1) bekezdése, a bünygyi költségnek a vádlott terhére rótt bűncselekménnyel összefüggő részének külön-külön, illetve egyetemlegesen való rájuk terheléséről Be. 574. § (1) és (4) bekezdése, míg a magyar nyelv ismeretének hiányához kapcsolódó bünygyi költség állam általi viseléséről a Be. 576. § (1) bekezdés b/ pontja alapján rendelkezett.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítéletábla a Győri Törvényszék 2018. június 21. napján kihirdetett 12.B.879/2017/68. számú ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt - a terheltek által házi őrizetben (bünygyi felügyelet hatálya alatt) töltött - időt a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe beszámította a Btk. 92.§ (1) bekezdés és a (3) bekezdés a/ pontja szerint.

A másodfokú eljárásban a fordítás díjával felmerült bűnügyi költség állam általi viseléséről szóló rendelkezés a Be. 576. § (1) bekezdés b/ pontján, a II.r. vádlottat terhelő költség megfizetése a Be. 574.§ (1) bekezdésén, valamint a Be. 613.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2018. december 13.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Vajda Edit sk.
előadó bíró

. Németh Balázs sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2018. május 30. napján kelt 12.B.879/2017/68. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. december 13.

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke